

paa den Maade, som sket er, vil jeg sige, at det var egentlig talt det naturlige for en Justitsminister at komme med et Lovforslag til dette Ting og se at faa et Samarbejde i Gang her. I Stedet derfor indbringer han et Lovforslag i det andet Ting. Men dernæst var det ogsaa det naturlige med Hensyn til Lovforslagets Indhold, at den højtærede Minister gjorde dette mere stemmende med sine egne Meninger og af Tinget kendte Principper og mere stemmende med de Ønsker, som nu ere komne til Orde her i Tinget, end det foreliggende Lovforslag har Præget af. Jeg tillader mig at genkalde i Erindringen, at det, som blev forlangt fra vor Side her i Tinget, var noget overordentlig maadeholdent. Vi sagde udtrykkelig, at efter at vi paa de store Parti- og Rets-spørgsmaal havde ligget under, erkendte vi, at den helt udenfor liggende Lejlighed, som nu var givet til en fornyet Debat deraf, ikke gav os tilstrækkelig begrundet Anledning til at optage de store Parti- og Retsspørgsmaal, som dele Menerne i Tingene, men at vi fandt, at vi burde forlange, at der optoges en Drøftelse af de Spørgsmaal, hvorom Tingene vilde kunne være bragte til Enighed, naar der ikke havde staaet den Hindring imellem dem, som endelig er bleven afsløret, nemlig en Forbryder som Justitsminister. Dette er et overmaade maadeholdent Krav.

Nu siger den højtærede Justitsminister — i beklagelig Overensstemmelse med det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds —, at det ene store Hovedpunkt, at Lovforslaget ganske har tilsidesat Grundlovens Krav paa Adskillelse af Doms- og Forvaltningsmyndigheden, ikke bærer Forbrydermærket. Jeg tillader mig at sige, at paa dette Punkt, mere end paa noget andet Punkt, bærer Lovforslaget Forbrydermærket. Der er ingen, der tør benægte, at vi under en ærlig og nogenlunde frisindet Ledelse kunde have fundet hinanden i begge Ting ved Forsøget paa at løse den nævnte Opgave samtidig med, at Forsøget gjordes paa at løse de øvrige Opgaver i Lovforslaget, hvis ikke Forbryderen Alberti havde været der. Han, der benyttede ethvert muligt Middel til at undergrave Domsmagten, til at fordærve Dommerstanden, til at udvide sin Myndighed baade direkte og navnlig ved Korrupsion, saa tydeligt, at der intet mægtigere Middel til dette Øjemed Opnaaelse fandtes for ham end Rigsdagens Tilsidesættelse af Forsøgene paa at løse den Opgave at skaffe Danmark en uafhængig Domsmagt. Der er ikke

Tvivl om, at det er det mægtigste Middel til Fremme af, hvad der for en saadan forbryderisk Opfattelse kan være tjenligt. Der er ikke Tvivl om, at en Justitsminister af Albertis Beskaffenhed vil kunne gøre den fordærligste Brug af den nuværende Tilstand. Kun ved at denne Justitsminister havde Ledelsen i sin Haand og derved fik Lejlighed til at vildlede Rigsdagen ved Hjælp af falske Argumenter, gik denne med til Tilsidesættelsen af Grundlovens Krav paa dette Punkt, saa at ogsaa fremdeles kun en ringe Brøkdel af Domstolene vil bestaa af uafhængige Dommere, medens hele Resten af Landets Dommere er afhængig af Regeringen. Vi maa takke udelukkende Dommerstandens Personer for, at det hidtil er gaaet saa godt, som det er. Tilstanden i sig selv er skikket til at fordærve hele Samfundet, og hvis Forbryderen ikke var falden, vilde de farlige Følger heraf meget hurtigt have vist sig.

Men den store Forbrydelse, Undladelse af at gennemføre Grundlovens Krav om at sætte uafhængige Dommere paa Dommersæderne, har tillige en anden meget skadelig Følge. Det er ikke dette alene, at Dommerne skulle være uafhængige i hele deres Virksomhed, det gælder om at sikre, det gælder desuden om, at de skulle uddannes i deres Fag. Den, som skal beklæde en Domstol, skal have en Udvikling, der bestemmer ham til dette Fag. Men Faget som Dommer og Faget som Politivrigd er meget forskellige. En er naturlig oplagt for det ene Fag, og en anden for det andet, det ene Individ er udviklet for det ene og det andet Individ for det andet. Kun ved Adskillelsen af de to Virksomheder opnaas der baade for Domsmagten og for Forvaltningen den Fagudvikling, som bringer Dygtigheden frem og udvikler den i den ene og i den anden Retning, og det taber man ved at beholde den gamle Ordning. Det er et overordentlig stort aandeligt Tab. Det er et Tab af Kræfter og derved selvfølgelig tillige et Tab ved Omkostningernes Forøgelse. Jeg nævner dette Tab med Hensyn til Bekostningerne, og jeg beder Dem lægge Mærke til det overfor de Raab, som stadig komme frem, ogsaa fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Sveistrup), om de store Bekostninger, som hindre os i at gaa til Adskillelsen mellem Domsmagten og Forvaltningsmyndigheden. For det første — det skal jeg senere paa-vise — blive Bekostningerne ikke nær saa store som paastaaet, men dernæst vindes